

Pròleg

-**M**ireu, mireu, que bo! Té el cul vermell com un tomàquet!

L'Arman i el Josef corren cap on els està assenyalant el Vasili. No poden aguantar-se el riure quan veuen un babuí que va amunt i avall agafant plàtans sense parar cap mena d'atenció als tres nois que l'estan contemplant. Efectivament, les seves natges són d'un vermell intens, com un pebrot escalivat i brillant, untat d'oli.

La Lij i l'Astrud observen els seus amics des d'unes passes més enllà i fan cara de «que n'arriben a ser, de poca-soltes».

—Sembleu nens petits, eh? —els fa veure la Lij, somrient—. Qualsevol diria que no heu vist mai un mico!

—De fet, és un papió —la corregeix el Josef, sempre disposat a demostrar que se sap pràcticament tota la Viquipèdia de memòria—, del gènere *Papio*, que són els primats no homínids més grossos que existeixen. Són naturals d'Àfrica i...

—D'acoooooord! —criden a la vegada l'Arman, el Vasili, la Lij i l'Astrud per fer-lo callar.

Quan sent aquesta exclamació coral, el babuí s'es-panta. Es posa el plàtan que estava a punt de men- jar-se sota l'aixella i corre a amagar-se dalt d'un arbre que hi ha al recinte on viu amb els altres micos.

—Oh! —es queixa l'Astrud—. Volia fotogra- fiar-lo per a l'article que estic preparant sobre el zoo de Iurgenesburg i ara queda massa lluny, allà, entre les branques.

L'Astrud, que vol ser periodista quan sigui gran, és la directora de la revista de l'escola on estudien tots cinc. A més, comença a ser coneguda a Virolainek perquè algun dels seus reportatges s'ha fet famós, com el del cas de la fàbrica que contaminava, que van destapar fa uns mesos tota la colla.¹

1. *L'Arman i la fàbrica podrida.*

—No et queixis. Si t'ajups una mica, tindràs una bona visió del seu immens i vermellot... cul! —suggereix el Vasili fent saltirons de mico.

Els nois es moren de riure mentre les noies fan que no amb el cap i els deixen per inútils.

—Vine, anem a veure els flamencs —proposa la Lij a l'Astrud—, que tenen uns colors molt macos... I, a més, allà no ens trobarem talossos com aquests.

El Vasili fa llengotes a la Lij sense parar de riure.

—I ara què? —pregunta el Josef mirant el rellotge—. Anem a fer un mos?

—Un mos? —exclama l'Arman—. Però si acabem d'esmorzar!

—Doncs jo m'he quedat amb gana... —es lamenta el Josef.

—Però és que tu sempre et quedes amb gana —se'n burla el Vasili.

—Quina culpa en tinc, jo, que el meu pare sigui el millor cuiner de Iurgenesburg i em faci unes carmanyoles tan delicioses? —contesta el Josef amb cara de pena.

—No us emboliqueu, va —els interromp l'Arman per evitar que no s'embranquin en una de les seves discussions habituals—. Ens queda encara una horeta abans que no haguem de reunir-nos a l'autocar per tornar a l'escola. Anem a veure els lleons, que en vull fer un treball.

—Bona idea —s'hi afegeix el Vasili—. M'encanten, els lleons.

—Em sembla que és... cap allà —diu el Josef després de consultar el mapa del zoo que du rebregat a la butxaca.

L'Arman s'adona que estan al costat dels lavabos. Fa estona que té ganes d'anar-hi.

—He de fer una parada... Vosaltres també? —El Josef i el Vasili es miren, dubtant, i neguen en silenci—. Doncs aneu passant. De seguida vinc.

El Vasili i el Josef marxen mig corrents mentre l'Arman comença a caminar cap a la caseta on hi

ha un vàter públic. Però abans d'arribar-hi..., FLUUUSH-FLOPS, nota una sensació estranya, com una mena de picor molt forta que li puja coll amunt. Quan intenta gratar-se, s'adona que en lloc de mà té una mena de peülla amb dos dits enormes i ar-rugats, coronats per unes ungles llargues i brutes que si les veiessin els seus pares li dirien de tot.

«Ai, ail!», pensa espantat. «Què t'hi jugues, que m'ha tornat a passar?»

Mira al seu voltant i veu la seva roba a terra. Ara ja no en té cap dubte: s'acaba de transformar en un animal, però encara no sap quin.

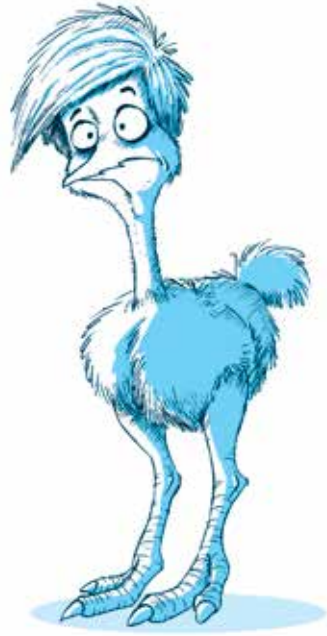
Des que es va empassar per accident l'Equalitzador Pirohomeostàtic, un invent de la Dasha Korisova, científica de renom que, a més, és la seva mare, l'Arman es converteix en qualsevol animal que toca.² Per sort, a part dels pares, encara ningú no coneix el seu secret. I si vol que continuï així, ha de trobar un lloc on amagar-se i transformar-se un altre cop en nen abans que no el descobreixin. És un dia entre setmana i hi ha pocs visitants; no li costarà gaire passar desapercebut.

2. *Un viatge inesperat.*

—Ràpid! Aquí! —sent que diu una veu—. S’ha escapat un estruç!

«On? On?», pensa l’Arman mirant d’una banda a l’altra.

De cop i volta hi cau: l’estruç és ell! Però com pot ser? Si no n’ha tocat pas cap! Darrerament el seu «problema» se li ha destarotat una mica, com si s’hi hagués tornat més sensible, però encara no li havia passat mai, això de transformar-se sense tenir un animal al costat. Potser el vent ha portat una ploma d’estruç i l’ha fregat accidentalment?

«L’explicació tant és», es diu. Hi ha una colla de companys d’escola que corren espantats d’una banda a l’altra. Els dos professors que els han portat al zoo també hi són, mirant que ningú no prengui mal. Un parell de cuidadors se li estan acostant a tota castanya amb llaços de corda a les mans. Si no s’espavila, l’en-

xamparan i el ficaran en una gàbia. Llavors sí que tindrà un problema seriós!

Arrenca a córrer en direcció contrària tan ràpid com pot. Per sort, els estruços són animals veloços. L'Arman recorda com el Josef un dia els va explicar que poden arribar als setanta quilòmetres per hora. Somriu satisfet. No l'atraparan!

Ja esta celebrant haver-se escapat dels seus perseguïdors quan s'adona que s'ha aturat en sec. És com si s'hagués ficat de peus en una galleda plena de xiclet mastegat. De fet, és molt pitjor: s'acaba d'adonar que ja no en té, de peus! I que, a sobre, té el nas enganxat a terra.

«Ara sóc una serp!», dedueix, atabalat. «Per què m'està passant, tot això?»

Intenta ondular el cos com se suposa que fa una serp quan vol avançar, però tot el que aconsegueix és que sembli un espagueti que s'estigui electrocutant. Això no va gens bé. Els dos cuidadors del zoològic se li llançaran a sobre en qualsevol moment.

«Calma't, Arman, calma't», es diu.

Sap que l'única manera de recuperar la seva forma habitual és concentrar-se. Quan aconsegueix pensar

en l'aspecte que té quan és un nen, només tarda uns quants segons a deixar de ser un animal. Però si continua així de nerviós no se'n sortirà.

Tanca els ulls i respira fondo. Intenta pensar en un prat verd, ple d'ocellets que refilen contents. Bufa una brisa molt agradable i ell està prenent el sol en banyador quan veu que se li acostava el seu pare, el gran físic Zoran Dubrovny, amb l'entrepà que més li agrada, un de sobrassada, pernil dolç i olives farcides.

Llavors sent un soroll molt fort, PATAPUM, PATAPUM, com els batecs d'un cor gegantí, que interromp l'escena bucòlica que s'estava imaginant. No, no són batecs: són passes. Passes d'una bèstia molt grossa. I se li estan acostant. Un hipopòtam? Com es pot haver colat un hipopòtam en el seu exercici de concentració?

«Oh, no! Això vol dir que...»

Es gira a mirar-se la cua, però en el seu lloc hi veu unes potes gruixudes com troncs, recobertes d'una pell grisa i esqueixada.

«Ja deia jo que notava que em pesava el cul. M'he convertit en un hipopòtam! No pararà mai, aquesta bogeria?»

—Mireu, allà! —crida un altre guarda del zoo, que s’ha afegit als dos que ja li anaven al darrere—. També s’ha escapat un hipopòtam! Què està passant avui? Qui s’ha deixat totes les gàbies obertes?

L’Arman arrenca a córrer, cosa que fa tremolar els edificis que té a prop. A més, provoca una fugida desesperada de tots els nens que troba al seu pas. És clar, un hipopòtam es veu molt més que una serp. I el seu galop fa més soroll que una discoteca on posin música *techno* a tot volum. Així no podrà amagar-se mai.

De sobte se li acut una idea. Gira ràpidament a la dreta un cop passat el delfinàrium i busca ràpidament on pot haver-hi alguna mosca.

«Allà, amb les hienes!», exclama satisfet. «Si en toco una, em convertiré en mosca i serà molt més fàcil escapar-me.»

Tal com havia previst, un cop s’acosta a les hienes, les mosques se li llancen a sobre, atretes per l’olor d’hipopòtam brut que desprèn l’Arman. No triga a sentir un FLUUUSH-FLOPS revelador i a començar a veure-ho tot com si estigués mirant a través d’un calidoscopi.

—Ahà! —crida satisfet—. Ho he aconseguit. Sóc un insecte!

Però quan intenta alçar el vol s'adona que alguna cosa no va a l'hora, perquè no pot aixecar-se ni un pam de terra. Mira enrere i veu que encara té el cul d'hipopòtam. Però que no s'havia transformat en mosca?

Atabalat, corre fins a la bassa dels peixos de colors, que queda a l'esquerra del carret dels gelats, ara desert, i s'hi atansa. El reflex que hi veu li fa fer un bot com si li haguessin sortit molles sota els peus. L'animal en què s'ha convertit ni tan sols existeix: té un cap de mosca gegant enganxat a un cos d'hipopòtam, i de l'esquena li surten un parell d'ales transparents de la mida d'una taula de surf.

«Això no m'havia passat mai encara», pensa l'Arman. «Quina cosa més lletja. Semblo un collage fet per un nen de parvulari.»

No té temps de lamentar-se. Si el veu algú, es pensarà que s'ha escapat un monstre del rodatge d'alguna pel·lícula barata de terror, i el rebombori serà encara més gros. Continua corrent, però aquest cop intenta no pensar en la situació que està vivint

i s'imagina que està caminant al costat de la Lij, agafats de la mà.

Li agrada molt, la Lij. N'està totalment enamorat, de fet. Li ve al cap el dia que ella li va fer un petó a la galta. No l'oblidarà mai, aquell moment...

I llavors, SPLASH, l'Arman cau rodolant per terra com si hagués ensopegat amb alguna cosa. Quan es recupera de la trompada, es mira les mans. Són de nen. I les cames també. Ha funcionat: torna a ser ell.

Ara només ha de trobar la manera de recuperar la roba abans que no el vegi ningú, si no, li costarà explicar què fa passejant-se pel zoo tot despullat.